

PROLOG

BERINGŮV PRŮLIV, 1918

„Sergeji, neumírej,“ opakovala dívka a otočila se ve člunu. „Zakazuji ti umřít.“ Marně doufala, že se jí nezlomí hlas.

Když se k němu pokusila natáhnout, uhnul se, smrtelně bledé prsty stále semknuté okolo kormidelní páky.

„Ne, ne,“ řekl a s hrůzou se odtáhl. „Nedotýkej se mě.“ Měl divoké oči, na neoholené tváři skvrny od krve a mořské pěny. „Tam musíš plout,“ řekl a ukázal roztrfeseným prstem přes příď lodi. „Tam!“ řekl a nutil Anu – tvrdohlavou pubertální dívku, kterou v životě nikdy nepotkala větší zodpovědnost než vybírání šatů – aby se otočila a udělala, co jí nařizoval jen o pár let starší kluk z vesnice.

Neochotně se podívala za sebe, nad hlavou jí šustily cáry roztrhané plachty, a uviděla, že v dálce za oblakem mlhy vystupuje z moře nejasný obrys tmavého a zlověstně vyhlížejícího ostrova. Z člunu vypadal jako sevřená pěst s náramkem z šedivé mlhy. Ana nikdy neviděla tak nepřívětivý pohled.

„Hledej ohně,“ zachraptěl. „Rozdělájí ohně.“

„Já se ale neumím plavit sama. Musíš jet se mnou.“

Sergej zavrtěl hlavou a rozkašlal se tak mocně, až mu mezi prsty stékala krev. Skelnýma očima pohlédl na poskvrněnou ruku a zašeptal: „Bůh tě ochraňuj, *malenkaja*.“ A potom se, stejně klidně, jako kdyby se obracel na posteli, překulil přes bok lodi do ledové vody průlivu.

„Sergeji!“ vykřikla a vrhla se na záď tak prudce, že málem převrhla člun.

Už bylo ale pozdě, voda ho unášela pryč a kabát z tulení kůže se kolem něho vzdouval jako roztažená netopýří křídla. Ještě se několik vteřin pohupoval na hladině, nesený vlnami, dokud ho váha jeho

těla, bot a oblečení nestáhla dolů. Zůstal po něm jen zvadlý, zmrzlý květ modré chrpy, plovoucí na hladině.

Z toho pohledu jí bylo do pláče.

Byla ve člunu sama – sama na celém světě – a kormidelní páka už sebou prudce trhala ze strany na stranu se skřípěním, které přehlušilo racky, jež vylétali z mlhy a zase se do ní vrhali. I Sergejovu smrt teď bude muset uložit do prázdného místa ve svém srdci, kam již uložila tolik mrtvých.

Kolik se jich jí tam má ještě vejít?

Přeplazila se přes zledovatělou lavici, v kožichu mokrém a těžkém jako brnění, a dřepala si na malé dřevěné sedátko na zádi. I když měla kapuci staženou do čela, metal jí vítr do tváře kroupy a spršky vody. Alespoň že ji poryvy větru nesly směrem k ostrovu. Musela bojovat, aby si v rukavicích ztuhlých jako rampouchy dokázala kolem jedné ruky omotat lano od plachty, jako to viděla dělat Sergeje, a druhou stisknout páku kormidla. Člun prorážel vlny, stoupal a klesal, stoupal a klesal. Mlha ji zahalila jako rubáš. Byla tak vyčerpaná, tak zmrzlá a hladová, že upadla do jakési otupělosti.

Myšlenkami se zatoulala ke své zahradě v Carském Selu, soukromém sídle u Petrohradu, kde si sama pěstovala růže, a k oslavě, kterou tu její rodiče uspořádali k jejím patnáctým narozeninám. Bylo to před pouhými dvěma lety, předtím, než se její život ze snu proměnil v noční můru. Teď to vypadalo, jako by to všechno bylo jen výplodem její mysli. Vzpomínala na to, jak jí sestra darovala knihu básní jejího oblíbeného básníka, Puškina, a na malého bratra, posazeného na svém poníku, jehož otěže držel Nagornyj, drsný námořník, který se stal jeho stálým doprovodem.

Na verandě stál nepohnutě její otec ve vojenské uniformě a držel za ruku matku.

Vlna ji udeřila přímo do obličeje a mrazivá voda jí stékala po krku i za límec kabátu. Srdce se jí sevřelo, když jí páka málem vyklouzla z ruky, a lano přivázané k plachtě ji řezalo do ruky jako škrtidlo. Na botách se jí leskl led a v nemocné noze už úplně ztratila cit.

Pamatovala ovšem také na mnicha s černýma očima a dlouhým rozčuchaným vousem, který se tyčil za matkou. Vykládaný kříž, který

nosil na kutně, jí teď visel na krku, schovaný pod korzetem a kabátem. Ochránil ji už od mnohého, přesně jak mnich sliboval, přesto pochybovala, že ji ochrání i teď.

Jak se loď přibližovala ke břehu, poskakovala jako kuň, který chce shodit svého jezdce, a Ana se musela pevně zapřít o zád. Dno lodky bylo po kotníky plné ledové břechky, která se přelévala sem a tam přes zbytky jejích zmrzlých zásob.

Jestli dnes nedorazí k pevnině, určitě bude ubohého Sergeje následovat do ledových hlubin. Racci a mořští orlové kroužili po olověné obloze a posměšně křičeli.

Přitáhla plachtu, loď se položila na bok a dál prorážela mořské vlny. Byla už tak blízko, že viděla hromady kamenů poházených po pláži a za nimi hustou stěnu zasněženého lesa. Ale kde byly ohně, které Sergej sliboval? Rukávem si z očí setřela mořskou vodu – vždy trpěla krátkozrakostí, ale marnivost jí nedovolila nosit brýle. Doktor Botkin jí je kdysi nabídl, bylo to v domě s bíle natřenými okny, v domě, kde...

Ne, nesměla na to myslet. Musela své myšlenky držet na uzdě... obzvláště teď, když její život opět visel na vlásku.

Přes příd' člunu se vrhl orlovec a pak zamířil zpátky kolem vrzajícího stěžně. Sledovala ho očima a najednou zahlédla na útesech před sebou mihotavé světlo – plamen vysoký jako strom.

A když přimhouřila oči, uviděla další.

Srdce jí poskočilo.

Ozval se skřípot, jak příboj drhnul dnem člunu po nánosu ostrých kamenů a škeblí. Povolila sevření lana a plachta se trhnutím otočila a práskla jako výstřel z pistole. Zmrzlýma rukama se pověsila na kormidelní páku, zatímco loďka drncala a smýkala se, dokud příliv neustoupil a neuvízla na mokřém písku a štěrku.

Nemohla se téměř pohnout, ale věděla, že když zaváhá, přihrne se další vlna a stáhne ji zpět do moře. Ještě než ji opustí poslední špetka síly, se teď musí přinutit, aby se vyškrábala k předku lodi a vystoupila na ostrov.

Vrávoravě vstala – levou nohu měla necitlivou jako sloup – a vlekla se přes sedátka. Loď se pod ní houpala a vrzala. Zdálo se jí, že za-

slechla zvonění zvonu, hluboký dunivý zvuk, který se odrazil od skal a stromů. Sáhla si na hrud', kde visel kříž, a zamumlala děkovnou modlitbu svatému Petrovi za to, že ji ochránil od zlého.

Pak vstoupila do vody, která sahala nad okraj jejích bot, málem přitom upadla, a potácela se k pláži. Nohy jí podkluzovaly a zakopávaly o mokré kameny, ještě ale vylezla několik metrů po písku nahoru, než si dovolila klesnout na kolena. Hlavu měla svěšenou, jako by čekala na ránu sekyrou, a přerývavě lapala po dechu. Slyšela pouze šelest sněhu ve svých vlasech. Ale byla naživu, a to bylo hlavní. Přežila putování zmrzlou tundrou, cestu po otevřeném moři... a hrůzu v domě s bíle natřenými okny. Dostala se na jiný světadíl, a když se rozhlédla po pláži, uviděla v šeru tmavé skvrny, které běžely směrem k ní.

Skutečně, běžely k ní, aby ji zachránily. Sergej mluvil pravdu.

Kdyby měla sílu, zavolala by na ně nebo by zamávala.

Z končetin jí zmizel veškerý cit, zuby jí drkotaly v lebce.

Postavy se přibližovaly tak rychle a běžely tak nízko při zemi, že téměř nevěřila svým očím.

Když si uvědomila, co jsou běžící skvrny zač, ucítila, jak jí srdce sevřel ještě horší chlad.

Zoufale se snažila doplazit zpátky k lodi, ale ta už se uvolnila a mizela v mlze.

To za tímto ušla tak dalekou cestu?

Byla ale příliš vyčerpaná, příliš ochromená zimou a zoufalstvím, než aby se snažila zachránit.

V hrůze se dívala na pláž, jak k ní po kamenech a písku uhání smečka vyhladovělých černých vlků s kmitajícími běhy a očima, které v soumraku oranžově svítily.